

Ja a moje dobrodružné prázdniny

Ja a moje dobrodružné prázdniny

Volám sa Tomáš.

Som obyčajný chlapec, ktorý čaká na prázdniny. Celá trieda sedíme v laviciach a čakáme na učiteľa, ktorý by nám mal doniesť naše koncoročné vysvedčenie. Moje vysvedčenie bolo celkom dobré, takže som sa zaň mohol doma pochváliť. Hurááá prázdniny!

Keďže nás čaká dlhá cesta na dovolenku, hneď dva dni pred odchodom som si pripravil veci. V aute som si chvíľku pospal, cesta trvala cez tri hodiny. Museli sme si spraviť menšie prestávky a k večeru sme dorazili k domu, v ktorom sme mali bývať. Dom sa mi už na prvý pohľad páčil ako aj celá dedina. Bolo to niečo iné ako máme doma. Vybalil som si veci a nemal som nič iné na práci, šiel som sa teda porozhliadnuť po okolí. Netrvalo dlho a už som si našiel nových kamarátov. Volali sa Ondrej, Jakub a Marek. Tiež prázdninovali ako ja. Chodili sme si zahrať futbal na umelý trávnik pár metrov od domu, kde som býval. To nás ale po pár dňoch prestalo baviť. Museli sme si nájsť voľačo lepšie. Vymysleli sme si hru- hrali sme sa na detektívov. No ale nemali sme čo vyriešiť. Boli sme ďaleko od mesta, len tichá dedinka, bez zlodejov či nejakých zlých ľudí, proste nebola tam zaznamenaná žiadna kriminalita. No v jeden deň to bolo inak. Čuduj sa svete, niečo sa dialo. Pri obchode s jedlom bola malá, nie veľká banka, kde bola väčšia skupina ľudí. Vbehla do banky a ukradla presných 20 miliónov eur... to sa povrávalo po dedine. Bolo po nich vyhlásené aj pátranie a boli označení za mi-mo-riad-ne nebezpečných ľudí. Keďže polícia zostala stáť na mŕtvom bode, ja a moji kamaráti sme sa rozhodli to vyriešiť. Prečo nie? Presne to zapadalo do našej hry. Rozvrhli sme si presný postup vyšetrovania a náramne nás to bavilo. Ako prvé sme začali s tým, v čom boli oblečení. Ako druhé sme zašli do banky a žiadali sme povolenie o záznamy z kamier. To našťastie povolili. Ani jeden zo skupiny nemal tmavé oblečenie.

Záznam ukázal, že na krádeži sa podieľali mladí ľudia, nie starší ako dvadsaťpäť rokov. Našli sme si priestor, kde sa budeme týmto činom zaoberať. Neskôr sme si doniesli pár kúskov nábytku, aby sme si mali kam sadnúť. Prechádzalo okolo nás veľa ľudí, no ani raz si nás nevšimli. Cítili sme sa, akoby sme zločincami boli my sami.

Pri riešení sme spoznali nejakého chalana, ktorý si hovoril Orech. Mal 18 rokov. Hneď od začiatku sa nám zdal podozrivý. Mali sme dva typy možného páchatel'a, že jeden z tej skupiny bol on, no na to sme nemali dostatok dôkazov.

Od nášho návratu domov nás delilo už len päť dní, a preto sme museli zrýchliť proces zisťovania. Orech bol v partii ,ktorá sa flákala po uliciach a robila len samú zlobu. To nás ešte viac presviedčalo o tom, že to boli oni- Orech a jeho partia. Aby sme to však zistili, museli sme ísť na to inou cestou. Spýtali sme sa ich priamo... či s tou lúpežou v banke nemajú niečo spoločné. Srdce sme mali až v gatiach, tak sme sa báli, no oni všetci svorne trvdili, že nie. Asi sa báli viacej ako my. Nezdalo sa nám to. Zistili sme však, že Orechova partia má konkurenta. Ďalšia partia v takej malej dedinke? Obidve partie sa navzájom neznášali, a to nám dalo ďalší tip, že to mohli byť práve oni.

Tešili sme sa, ako nám to ide...

No a keď už sme boli skoro na konci vyšetovania, uprostred noci som spadol z postele a zistil som, že sa mi to všetko len snívalo.

Snažil som sa znovu zaspáť, aby som prípad vyriešil....no nedalo sa. Sen som nedosníval a len moja fantázia mi hovorí....Bol to, bol to...chrrrrrrrrrrr-chrrrrrrrrrrrrrrr' .